

Əbədiyaşar şəhidlər nəsillərə nümunədir!

Yaşadığım bütün illər boyu özümü tanıyandan, ətrafda baş verənləri dərk etməyə başladığım gündən bir şeyi daha yaxşı anlamışam, itirilmiş cənnət - Qərbi Azərbaycan da, gözəl Qarabağ da qədimdən-qədim türk-oğuz torpaqları olub. Bu gün də olmasa, sabah, daha o biri gün bu halal torpaqlarımızın halal sahibinə qayıdacağına da inanıram. Çünki bu xalq tarixin hər dönməndən, qeyli-qalından, mübarizələrindən, savaşlarından şəreflə çıxmışdır. Bugünkü savaşımızın da sonuna az qalır:

Göz yumma, günəşdən nə qədər nuri qaralsa, Sönməz, əbədi, hər gecənin bir gündüzü vardır.

Tofiq Fikrət.

İnsan oğlu bax, bu gündüzə doğru gedər həmişə, onu arar, qaranlıqlar içindən doğmasını həsrətlə gözlər bəzən. Axı, gündüzə qovuşmaq yaşamaq, yaşamaqsa yanmaqdır, yanmağı da bacarasan gerek: "Mən yanmasam, sən yanmasan, biz yanmasaq nasıl çıxar qaranlıqlar aydınlığa?!" Bax, budur insanlığın, humanizmin, fədakarlığın, qəhrəmanlığın fəvqində duran əsl həyat fəlsəfəsi. Və bir də içində böyük insanlıq, aşıqlıq, mənəviyyat gəzdirib Vətən üçlənən, torpaq üçün ölənlərə, Vətən sevdullarına hörmət və ehtiramdır...

Düşünürəm ki, Vətən yolunda ölənlərin ruhunu şad etmək, onları əbədi yaşatmaq, son məkana gedərkən belə sonra yaşayanlara salam vermək haqqını qazananları and yerimizə çevirmək naminə çalışanlardan yazmaq da, onların gördükləri iş qədər şərəflidir. Azərbaycan Respublikası Mədəniyyət və Turizm Nazirliyinin Xatirə Kitabı redaksiyası növbəti layihəni də reallaşdırarkən qarşısına məhz bu məqsədi qoyub: Vətən yolunda, torpaq uğrunda şəhid olan oğullarımızı sevgilə, məhəbbətlə vəsf etmək, nəsillərə nümunə olan şəhidlərimizi yaşatmaq, vətənpərvər ruhlı ədəbi nümunələr araya-ərsəyə gətirmək... Respublika Xatirə Kitabı redaksiyasının baş redaktoru, layihə rəhbəri Nəzakət Məmmədovanın ilk kitabına yazdığı girişdə oxuyuruq: "Azərbaycan Respublikası Mədəniyyət və Turizm Nazirliyinin Xatirə Kitabı redaksiyası "Bakı-xəbər" qəzeti ilə birgə layihə əsasında "Şəhidlər ölməz, Vətən bölünməz" seriyasından bədii-publisistik kitabların nəşrinə başlayır. Vətənimizin bütövlüyü, bölünməzliyi, müqəddəs torpaqlarımızın - doğma Qarabağımızın erməni işğalından azad edilməsi uğrunda şəhid olmuş övladlarımızın keçdiyi şərəfli ömür yolunu əks etdirən bu kitablar onların xatirəsini yaşadan, ucaldan ən gözəl abidədir.

Respublika Xatirə Kitabı redaksiyasında nəşr olunacaq nəfis tərtibatlı, rəngli şəkillərlə, unudulmaz xatirələrlə süslənmiş bu kitabları respublikamızın tanınmış yazıçı və publisistləri qələmə alacaqlar. "Şəhidlər ölməz, Vətən bölünməz" seriyasından çap edəcəyimiz kitablar hər bir məktəblinin, hər bir Azərbaycan gəncinin stolüstü kitabı olacaq. Redaksiyamız bu ümidlə uzun, çox uzun bir səfərə çıxır. Bu yol bizi yurdumuzun hər qarışında uyuyan şəhid oğullarımızın böyüyüb boya-başa çatdığı ünvanlara aparacaq..."

Bu seriyadan artıq işiq üzü görmüş kitablar haqqında şərh keçməzdən əvvəl Respublika Xatirə Kitabı redaksi-

yasının fəaliyyəti barədə qısa məlumat vermək istərdik.

Respublika Xatirə Kitabı redaksiyası Azərbaycan Sovet Ensiklopediyası nəzdində bir şöbə kimi fəaliyyətə başlayıb, Nazirlər Kabinetinin 21 avqust 1991-ci il tarixli qərarı ilə müstəqil quruma çevrilib. Həmin dövrlərdə redaksiyanın fəaliyyəti o qədər də nəzərə çarpmırdı, 1994-cü ildə Nazirlər Kabinetinin növbəti qərarından sonra da burada işlər lazımı məcraya düşmədi. Belə ki, ölkədə baş verən ictimai-siyasi hadisələrin gərginliyi və iqtisadi çətinliklər ucbatından redaksiyanın fəaliyyəti üçün vəsait ayrılması məsələsi öz həllini tapa bilmirdi.

1997-ci il 1 may tarixində ulu öndərimiz Heydər Əliyevin tapşırığı ilə Nazirlər Kabineti "Azərbaycan Respublikası Xatirə Kitabının bərpası edilməsi haqqında" xüsusi qərar qəbul edir. Daha sonra Azərbaycan Prezidenti Heydər Əliyevin imzaladığı 23 dekabr 1997-ci il tarixli "Vətən uğrunda həlak olanların xatirəsinin əbədiləşdirilməsi haqqında" Qanun da qüvvəyə minir və bununla da redaksiyanın fəaliyyətində dönüş yaranır.

Xatirə Kitabı redaksiyasının baş redaktoru Nəzakət Məmmədovanın söylədiyi kimi: "Xatirə kitabı yaddaşımızın kitab abidəsidir. Onun yaradılmasında əsas məqsəd - İkinci Dünya müharibəsində, məhəlli münaqişələrdə, Macarıstan, Çexoslovakiya hadisələrində, Əfqanıstan müharibəsində, 20 Yanvar faciəsində, Milli müstəqilliyimizin yolunda, torpaqlarımızın azad olunması uğrunda gedən döyüşlərdə həlak olmuş və itkin düşmüş soydaşlarımız haqqında çoxcildli ensiklopediya hazırlamaqdır. 2017-ci ildə Respublika Xatirə Kitabı redaksiyası daha bir məsuliyyətli araşdırmaya başlayıb. Dövlət Təhlükəsizlik Xidməti nəzdində fəaliyyət göstərən "Əsir və itkin düşmüş, girov götürülmüş vətəndaşlarla əlaqədar Dövlət Komissiyası"nın İşçi Qrupu ilə aparılan bu işbirliyinin məqsədi Azərbaycan Respublikasının ərazi bütövlüyünə təcavüz edən Ermənistanın Azərbaycanın əzəli və əbədi torpaqları olan Dağlıq Qarabağ və ətraf rayonlara hücumu və torpaqlarımızın işğalı zamanı əsir və girov götürülmüş, həmçinin, naməlum şəraitdə itkin düşmüş hərbiçiyə və mülki şəxslərin sonrakı talehərinin araşdırılmasından ibarətdir. Bu, çox mühüm məsələdir, axı, gözü yolda qalanlar var. İnsanlar doğmalarının öldürüldüyü haqda məlumat bilmək istəyir..."

2017-ci ildə Xatirə Kitabı redaksiyası daha bir layihənin gerçəkləşdirilməsinə başlayıb. Azərbaycan torpaqlarının bütövlüyü uğrunda döyüşlərdə qəhrəmanlıqla həlak olmuş övladlarımızın xatirəsini əbədiləşdirmək, onların hər biri haqqında kitab abidəsi yaratmaq... Əsas məqsəd də budur!

"Gözlə, gələcəyəm..." "Şəhidlər ölməz, Vətən bölünməz" seriyasından ilk kitab belə adlanır. Stolunun üstündə üst-üstə düzülmiş üç kitabdan biri, birincisi. Bilirəm, onu vərəqləmək heç də asan olmayacaq, yarıda qalması, nakam bir ömrün acı hekayəsini sakit, həyəcənsiz oxumaq mümkündürmü? Kitabın redaktoru Zülfüqar Şahsevənlinin "Gedirsən qayıt gəl, Gözü yolda qalan var..." adlı ön sözün ehlə ilk misraları ağı kimi içimə dolur, köksümü param-parça edir: "Hər yazılan yazının öz taleyi

var. Bu yazım qəfil gülləyə tuş gələn Vətən sevdalısı, Vətən məcnunu Aydın yazısıdır. Bax, bu anda övladının qanlı köynəyinə ağı deyən bir atanın, bir ananın günündəyəm. İstedadlı qələm dostum İradə Səriyevanın köksündən vurulan yarı bir durna harayına bənzəyən sətirələrinin arxasından Aydın Ay işığı çöhrəsini görürəm, pıçıldılarını eşidirəm ehlə bil..."

Bu anda durumumuz eynidir, sözlə deyilməsi çətin, ancaq qəhrəmanımı tanımalıyam. Bunun üçün tanınmış publisist İradə Səriyevanın 23 yaşında Vətən uğrunda şəhid olmuş xalqımızın cəsur oğlu, gizir, kəşfiyyatçı-snyapper Aydın Əmirsoltan oğlu Abdullayevin keçdiyi şərəfli ömür yolundan söhbət açan bu kitabını vərəqləməliyəm...

Aydın 1990-cı il sentyabrın 29-da Şabranda anadan olub, Yeni Günəşli qəsəbəsindəki Pərviz İsmayilov adına 278 sayılı məktəbi bitirib. Uşaqlıqdan idmanı sevirdi. Azərbaycan Dövlət Bədən Tərbiyəsi və İdman Akademiyasına daxil olmaq istəyirdi, lakin bu arzusunə çatmadı. 2008-ci ildə əsgəri xidmətə gedən Aydın 2010-cu ilin aprelinde əsgərlikdən qayıtdıqdan bir qədər sonra yenidən cəbhəyə qayıtmaq üçün Suraxanı Rayon Hərbi Komissarlığına müraciət edir. Kəşfiyyat-snyapper hazırlığı üzrə 6 aylıq təlimdən sonra cəbhənin qaynar nöqtələrindən olan Tərter rayonunun Qapanlı kəndinə göndərilir. Bu gənc əsgər sanki kəndin sipəri, qalası idi. Ona görə də Qapanlı camaatı arxayın idi, işləyir, əkinə, biçinə gedir, toy edir, oğul evləndirir, qız köçürürdü. Qapanlılar bu gün də Aydını ehtiramla xatırlayır, ruhuna dualar oxuyur...

Aydın 2013-cü il oktyabrın 26-da Tərterin Qapanlı kəndində şəhid olub. Ölümündən düz bir il əvvəl 2012-ci il oktyabrın 26-da həyatını təhlükəyə ataraq igid döyüşçü Elməddin Cəfər oğlu Quliyevin, düşmənin təmas xəttində minaya düşüb həlak olan döyüşçü yoldaşının cəsədini ərazidən çıxarmış, ehlə həmin il döyüş hazırlığında və hərbi intizamın möhkəmləndirilməsində əldə etdiyi nailiyyətlərə görə "Fəxri fərman"la təltif olunmuş, "Azərbaycan Respublikası Silahlı Qüvvələrinin yaradılmasının 95-ci ildönümü" (1918-2013) yubiley medalına layiq görülmüşdü. Ölümündən sonra isə göstərdiyi döyüş şücaətinə görə III dərəcəli medalla təltif olunmuşdu.

Aydın cəsur kəşfiyyatçı, düşməne qarşı sərt və barışmaz idi. Dəfələrlə düşmən arxasına keçmişdi, ona görə də onu yaxşı tanıyırdı. Həmişə kəşfiyyatdan qayıtdıqdan sonra gördüklərini hərbiçiyə yoldaşlarına danışardı. Gətirdiyi xəbərler əsgərlərimizin ürəyini açır, onları vətənin müdafiəsinə səfərbər edirdi. Aydın vurulan gün onun qanının yerdə qalmayacağına and içən döyüşçülər ehlə həmin gün bu qəhrəman kəşfiyyatçının öncədən gətirdiyi məlumatlar əsasında düşməne böyük bir zərbə vurmuş, çoxlu sayda itki verən yağı geri çəkilməli olmuşdu. Hərbi hissədə sakitlik idi, əslində ürəkləri dolu idi, danışmaq, danışmaq istəyirdi döyüşçü yoldaşları, yaddaşlarında Aydınla bağlı o qədər xatirələr vardı ki...

Sükutu ilk pozan Şakir Vahabov oldu: "Aydın bizim...Tabutuna Heydər Əliyev özü də girdi... Həmin vaxt Naxçıvanda səfərdə olan Süleyman Dəmirəl də yasa gəlmişdi. Ulu öndərlə birlikdə mərasimdə iştirak etdi.

Onunla gələn digər qonaqlar da şəhidin yasında iştirak etdilər. Heydər Əliyev həmin anlar mənə ata oldu, təskinlik verdi, mənə qucaqlayıb: "Qızım, möhkəm ol, sən igid böyülməsən, başını dik tut!"- dedi..."

İlkin cəsur döyüşçü idi, ölümdən qorxmurdu. Komandiri Şulan Abışovun söylədiklərinə görə, döyüş zamanı İkinci saxlamış olmurmuş, sürünərək düşmənə postuna yaxınlaşar, qumbaranı lap yaxından birbaşa onların səngərinə

bizim üçün çox ağır və böyük itkidir". Sonra Kamran Məmmədov, Emin Mövlanov danışdı, acılı-şirinli xatirələrlə şəhid dostlarına son ehtiramlarını bildirdilər. Bakıda isə Aydının dəfninə böyük izdiham, insan seli ilə müşayiət olunurdu, həmin gün...

Müəllifin sayğı və məhəbbətlə araya-ərsəyə gətirdiyi kitabda təsirli səhnələr çoxdur, Aydın atası Əmirsoltan, Sevil ananın, qardaşları Cavadin, Nicatin xatirələri Aydını daha yaxından tanımağa yardımçı olur, ailənin bu sevimli sonbeşiyinin qısa sürən həyat yolunu göz önündə canlandırır. Aydın müəllimlərinin, döyüş yoldaşlarının, onu yaxından tanıyanların söylədiklərinin fonunda həyatının müxtəlif anlarını əbədiləşdirən fotosəkillər də sanki dil açıb danışır: "Aydın ölməyib, sağdır, axı şəhidlər ölmür!". Dünyaca məşhur yazıçı Teodor Drayzer yazırdı: "Dünyanın təkeri çox iti fırlanır, yaxşı və gözəl şeylər böyük qarışıqda, diqqəti cəlb etmədən gəlib keçir... və sonra unudulur..." Ancaq nə unudulsa da, insanlıq, doğulub boya-başa çatdığı məkən, torpaq- Ana Vətən və Vətən yolunda şəhid olanlar unudulan, yaddan çıxan deyil...

Fəridə Rəhimlinin "Bir xatirə dəftərinə bənzəyir ömrüm" sənədli povestində Azərbaycan torpaqlarının bütövlüyü uğrunda döyüşlərdə qəhrəmancasına həlak olmuş İlkin Mirzəzər oğlu Seyidovun keçdiyi şərəfli ömür yolundan bəhs olunur. Adını İlkin qoymuşdular, ehlə qısa ömrünün də bu ada layiq yasağı, lap uşaqlıqdan həmişə, hər şeydə yaşadlarından öndə olur, fərqlənirdi, İlkin. Sədərək uğrunda həlledici döyüşdə ilk şəhid olan da o oldu... Kitabı vərəqlədikcə, İlkin qəhrəmanlığa, şəhidliyə doğru aparan yolu onunla birgə addımlayırıq sanki: "Seyidov İlkin Mirzəzər oğlu 1969-cu ildə Naxçıvan şəhərində doğulub. Orta məktəbi Naxçıvanda oxuyub. 1987-89-cu illərdə Sovet Ordusu sıralarında həqiqi hərbi xidmət keçib. Ordudan tərxis olunduqdan sonra Naxçıvan şəhərinə qayıdıb və işə düzəlmək üçün Naxçıvan Muxtar Respublikası Daxili İşlər Nazirliyinə müraciət edib. Gənc yaşlarından idmanla məşğul olduğundan hündürboy və sağlambədənli idi. Ona görə də onun bu nazirliyin Xüsusi Təyinatlı Polis Dəstəsinin sıralarına qəbul olunması çətin olmadı..."

Rəhilə ananın söylədiklərindən: "...Vətəni çox sevirdi, canından çox və bunu sübut etdi balam... evdən son gedişi 1993-cü il mayın 17-si oldu. Həftənin birinci günü idi. Şəhadətindən əvvəlki gecəni yuxumu qarışdırarkən qorxsam da, bədbin fikirləri özüməndən uzaqlaşdırmağa çalışdım və işə getdim. Mən çıxmışam, balamı gətiriblər..."

...Tabutuna Heydər Əliyev özü də girdi... Həmin vaxt Naxçıvanda səfərdə olan Süleyman Dəmirəl də yasa gəlmişdi. Ulu öndərlə birlikdə mərasimdə iştirak etdi.

Onunla gələn digər qonaqlar da şəhidin yasında iştirak etdilər. Heydər Əliyev həmin anlar mənə ata oldu, təskinlik verdi, mənə qucaqlayıb: "Qızım, möhkəm ol, sən igid böyülməsən, başını dik tut!"- dedi..."

tullayar, düşmənin gəbərəcəyinə əmin olmaq istəyirdi. Bax, bu zaman şəhid olmuş yüzlərcə insanın qisasını almış kimi içi sərinləyirdi...

Müəllif "Bir evdən çıxıb, bir elin oğlu olanlar..." adlı bölmədə İlkinin döyüş yoldaşlarının xatirələrinə daha geniş yer ayırır. Nadir Mirzəyev, Ziyafət Novruzov, Mahir Rzayev, Səbuhi İsmayılov, Vilayət İsmayılov "aslan ürəyi, Vətən sevgisi, düşməne nifrətlə güllə qa-bağına atılan" İlkinin cəsurluğundan, qəhrəmanlığından danışır, Sədərəyin müdafiəsinin təmin edilməsində xidmətləri olan bu "od parçasını" hörmətlə xatırlayır. Daha bir maraqlı, diqqətçəkən fakt. Oxuyuruq: "Sovet dönməndə rusların bir nömrəli hərbi şəhərçiyi vardı Naxçıvanda. Ruslar getdikdən sonra orada OMON-çular (XTPD) yerləşirdi. İlkin də bir mənzil götürdü. Məqsədi döyüş ara verəndən sonra ailə qurmaq və bu mənzildə ailəsi ilə xoşbəxt yaşamaq idi. Təəssüf ki, arzusu ürəyində qaldı - döyüşə gedib, dönmədi..."

İlkinin keçdiyi rəsmlər, özünün şəkli, Xüsusi Təyinatlılara məxsus hərbi geyimləri, canını qurban verdiyi Azərbaycanın üçrəngli bayrağı, döyüş zamanı kazarmada yatdığı, sonradan o mənzilə gətirilmiş çarpayısı, şəklinin qarşısına qoyulmuş patron... Mənzil torpağını canından artıq sevən Vətən oğlunun bir ev muzeyi təsirini bağışlayır..."

Kim bilir, bəlkə zaman keçəcək, bu otaq gələcək nəsillərə nümunə olacaq dəyərli bir muzeyə çevriləcək. Niyə də olmasın?! Haqqı vardır İlkinin. Adını təkə Şəhidlər Xiyabanındakı məzar daşına deyil, həm də xatirələrə, ürəklərə ən başlıcası qəhrəmanlıq tariximizə yazdıran İlkinin!...

Şəhid anaları... oxşar, bəlkə də eyni acını yaşayan analar. Vətən, torpaq yolunda itirdiyi övladının məzarı başında göz yaş tökən analar... Bəzən o anaların bu anına qibtə edənləri də görmüşük. Bir övlad məzarına, bir baş daşına həsrət anaları, gözü yolda, qu-lağı səsdə bala yolunu gözləyən, ikiqat əzabın, ikiqat dərdin belini büküb yumağa döndərən diqqət anaların faciəsinin böyüklüyünü dilə gətirməyə, yazmağa söz də tapmırsan... Zülfüqar Şahsevənlinin "Yetim bir haray var, gezir dünyanı" adlı "Ön söz"ündən süzülüb gələn sətirlər köməyə çatır yənə də: "Biz nədənsə ögələrimizin qədrini qiymətini onları itirəndə bilirik. Dərdimizin nə qədər böyük olduğunu duyub dərk edirik, Xəqaninin də itkin düşməsi, qeyb olması 25 illik uzaqlardan belə doğmalarını, dostlarını yandırır-yaxması, cızdaqlarını çıxarması təbiidi. Biz insaniq, daş-divar deyilik axı. O da ola Vətənin məcnunu Xəqanı kimi oğul. Təəssüf, min təəssüf, mamır basmış daş da göyərir, insansa yuvası dağılmış, küsüb getmiş qaranquşlar kimi bir də geri dönmür. Keşke belə olmayaydı..."

Jurnalst-publisist Nəzirməmməd Zöhrablinin konkret faktlar, sənədlər və şəxsi axtarışları əsasında qələmə aldığı "Gözlər yoldan yığılarmı..." kitabı onun redaktoru Zülfüqar Şahsevənlinin də qeyd etdiyi kimi: "Qarabağ uğrunda döyüşlərdə itkin düşmüş qəhrəman övladımız, cəsur kəşfiyyatçı Xəqanı Əkbərovun keçdiyi şərəfli ömür yolundan söhbət açan bir söz abidəsi, böyük zəhmətin, yazıçı axtarışlarının ürək ağrısının, göz yaşlarının məhsuludur". O,

25 il bundan əvvəl Qarabağda - Ağdamda itkin düşmüş Xəqaninin axtarışları yolunda müxtəlif ünvanlara üz tutub, saysız-hesabsız insanlarla görüşüb nisgilli bir ömrün tarixçəsi olan kitabı araya-ərsəyə gətirib, söhbət etdiyi hər bir kəsin "cızdığı, çəkdiyi, qabarıq verməyə çalışdığı" cizgilər əsasında Xəqaninin qəhrəmanlıq portretini yaradıb: "... O qaçır, bu gizlənir, torpağımız da gedir əldən, namus, qeyratımız da... Mən başıma yaylıq-şal bağlayıb evdə otura bilmərəm axı!" - deyən Xəqanı Vətənin o ağır çağlarında övladlarını cəbhədən yayındıranlara qarşı üsyan edir, döyüşlərin ən qaynar nöqtəsinə can atırdı. Bu, əsl vətənpərvərlik deyildimi?!

Xəqanı Eyvaz oğlu Əkbərov 1968-ci il yanvar ayının 25-də İsmayilli rayonunun Gəraybəyli kəndində doğulub. 1990-cı ildə Azərbaycan Neft-Kimya İnstitutunun neft-mexanika fakültəsinin axşam şöbəsinə qəbul olub, 1993-cü ildə könüllü olaraq Qarabağa gedib. Kəşfiyyatçı olub. Həmin ilin dekabrında Ağdamın Boyəhmədli kəndi istiqamətində gedən döyüşlərdə naməlum şəraitdə itkin düşüb...

Kitabda bax, bu cür övlad dünyaya gətirən bir ananın obrazı da ustalıqla cızılıb. Oddan-alovdan köynək geyinən, bala yanğısıyan canını qoymağa yer tapmayan bir türk anasının obrazıyla əslində "bir ana heykəli, bir dərd heykəli" ucaldıb müəllif: "Ölümün özünü belə heyretə gətirən, ölümün acığına qol götürüb oynayan, ölümün özünü öldürən analarımız! İlahi, 25 ildə oğul yolu gözləyən bir ananın dərdini nərdəvəyə yükləsən, dözərdimi, görə-sən?! Çətin!" Doğrudan da çətinidir: "...Uzanırdım qarın içində, deyirdim, qoy mən də balam kimi qarda ölüm, buzlayım, donum". Bunu Telli ana söyləyirdi, oğlunun ölmədiyinə, gələcəyinə hələ də inanan ana!

Analar yanar ağlar. Dərdini sanar ağlar Döner göy göyərçinə Yollara qonar ağlar.

Kitabda Xəqaninin bacı-qardaşlarının da duyğu və düşüncələrinə yer verilib. Gözlərində hələ də ümid çırağı sönməyən doğmalar, əzizlər də bir möcüzə sorağındadırlar...

Vətən hər zaman öz qəhrəman övladlarının çiynində dayanır. Xəqanı də çiynlərini Vətənə dayaq edən, onun yolunda ölənlərdən biri oldu...Bir təsəlimiz var: teki Vətən sağ olsun!..

Bəxtiyar Vahabzadənin də söylədiyi kimi, axı:

Vətən də ölər, yox olar, Vətənin yolunda Ölən olmasal..

Bu da mənim şəhid ruhuna ehtiram, onları yaşadanlara hörmət hissi ilə qələmə aldığı düşüncələr... Xatirə Kitabı redaksiyasına bu uzun, həm də çox uzun yolçuluqda uğurlar arzulayıraq...

Zümrüd QURBANQIZI,
"Respublika".